

доумѣние; той сѣдѣлъ и мислилъ въ стаята си. Въ сжщото туй време видѣлъ че подъ прозорцитѣ му се разхожда дрипавъ единъ чловѣкъ; царя полюбопитствувалъ и пратилъ до го попитатъ — какво чака тамъ. Той отговорилъ, че дошелъ да помогне на господаря въ горестното негово положение. Монарха заповѣдалъ да му го представятъ; той го попиталъ: що иска да говори?

— Заповѣдайте, Всемилоствѣйшии Господарю, по-напрѣдъ да ми дадѣтъ тасче вино — изсххнали ми сж устата, една паричка си нѣмамъ.

Отъ подобна една смѣлость, господаря заключилъ, че има да чуе нѣщо нитересно; той заповѣдалъ да му донесѣтъ една паница вино.

— „Казвай сега,“ продължилъ господаря.

— Ваше Величество мисли сега за хубавата артиллерия, която зе неприятеля, отъ дѣ да земе металъ да направи другъ — тѣй ли?

— „Но говори, още що?“

— Кажете, господарю, да ми подадѣтъ още едно тасче винце, устата ми са полуразлепиха.

Подобна базерамливостъ била досадна, но господаря билъ любопитенъ да узнае слѣдствието; той заповѣдалъ да му подадѣтъ втора паница.

— Сега стига, казалъ полуипияния царскій гостъ. Маталъ за да са излѣятъ други тонове, господарю, въ вашата държава има много, не трѣбва много мисление; въ рускитѣ черкови има много излишни и ненуждни камбани; що ще стане ако съберете нѣколко камбани за да излѣете колкото тонове ви сж нуждни. Господарственната нужда е по-важна отъ нуждата на черковитѣ да иматъ много камбани, тѣ могатъ да извѣстятъ черковната служба на вѣрнитѣ и не съ такъво гърмогласие; а послѣ, когато Богъ помогне да надвиете на противника, тогава